

HOOFDSTUK 1

Vaals, december 1811

‘Waarom moet ik zo nodig met een familielid trouwen?’ Met een boos gezicht liep Juliane von Clermont naast haar moeder naar het paleisachtige *Von Clermont Stammhaus* in het centrum van Vaals. Tijdens het bezoek aan tante Caroline was ter sprake gekomen dat er binnenkort weer een mogelijke huwelijkspartner voor haar op de stoep zou staan.

Frau von Clermont gaf geen rechtstreeks antwoord. ‘Het feest op *Bloemendal* dit weekend zal een mooie gelegenheid zijn om elkaar beter te leren kennen.’

‘Ik hoef neef Arnold niet beter te leren kennen,’ antwoordde Juliane. ‘Ik herinner me hem heel goed; een magere pestjongen die mijn nieuwe pop van de hooizolder gooide toen ik vier jaar oud was.’

‘Hè, Jülchen, doe niet zo kinderachtig. Arnold lijkt uiterlijk totaal niet meer op de jongen die jij je herinnert. Jullie hebben elkaar daarna toch nog vaak gezien?’

‘Niet meer sinds ik ziek ben geworden, volgens mij. Dus al een paar jaar niet meer.’

‘Nou, hij is opgegroeid tot een verstandige, ijverige man.’

‘Natuurlijk is hij dat. Dat zijn toch alle Kopstadts? IJverige, ambitieuze mannen. En daardoor ook zo saai!’ Juliane snoof nadrukkelijk.

Zoals verwacht reageerde haar moeder geïrriteerd; ze was tenslotte zelf een Kopstadt. ‘Nee, je moet met een nietsnut trouwen, daar word je gelukkig mee! Doe nu niet zo dwars. Je hebt al meerdere huwelijkskandidaten afgewezen. Nooit was er iets goed aan die mannen.’

Ze hadden intussen het *Von Clermont Stammhaus* bereikt, het enorme, vierkante gebouw in het centrum van Vaals dat lakenfabriek, kantoor en woonhuis in één verenigde. Juliane bleef staan bij de deur van het kantoorgedeelte.

‘Ik wil hier met papa over spreken!’

‘Die denkt er net zo over als ik.’

‘Dat wil ik dan wel eens horen. Altijd maar die neven met wie ik zou moeten trouwen, ik ben het zat! Er zijn toch wel andere mannen in de wereld, waarom moet het altijd een familielid zijn?’ Juliane had intussen de deur naar de entree geopend en stapte naar binnen. Daar draaide ze zich om, de deurklink in haar hand.

‘Ach, Jülchen, daar hebben we het al vaker over gehad, begin daar nu niet weer over,’ antwoordde haar moeder vermoeid vanaf de straat.

Uit onmacht greep Juliane iets anders aan om op af te geven. ‘Ik heet geen Jülchen! Ik ben geen kind meer, ik ben opgegroeid en ik heet Juliane!’ Ze stampte met haar laarsje op de grond. ‘Júliane Chrístiane! En ik trouw geen Kopstadt en geen Jacobi en ook geen Emminghaus of één van die andere kandidaten uit ...